

РЕШЕНИЕ

№ 1476

гр. Велико Търново, 29.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ДИМО КОЛЕВ**

при участието на секретаря **Лидия Кр. Симеонова Любенова**
като разглежда докладваното от **ДИМО КОЛЕВ** Гражданско дело №
20214110102189 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 441 ГПК вр. 74 ЗЧСИ вр. чл. 45 ЗЗД.

Ищецът, чрез назначения си синдик, излага твърдения, че в качеството си на ипотекарен длъжник е обезпечил чужд дълг чрез ипотека върху собствен имот, както и че за принудителното събиране на обезпеченото вземане, въз основа на издаден изпълнителен лист по чл. 418 ГПК по ч.гр.д. № 2493/2016г. на Районен съд – Ловеч, при ответното ЧСИ е образувано изп. дело № 150/2016г. Ищецът допълва, че с решение № 93/25.03.2019г. по т.д.н. № 354/2018г. на ОС Бургас е в открито производство по несъстоятелност и че към този момент по изп. дело са били постъпили суми от публичната продажба на ипотекираното имущество, които не са били разпределени. Ищецът смята, че след откриване на производството по несъстоятелност по силата на закона /чл. 638 ТЗ/ е спряло принудителното изпълнение по изп. дело № 150/2016г. и неразпределените суми от продажбата са станали част от масата на несъстоятелността, дори преди превеждането им по особената сметка на синдика по чл. 658 ал. 1 т. 8 ТЗ. Уточнява, че въпреки отправената до ответника нарочна молба, същият е отказал превеждането на получената от продажбата сумата от 134 251 лв., поради което завел дело срещу него за заплащането ѝ. Допълва, че предявения от него иск бил отхвърлен с влязъл в сила съдебен акт, тъй като все още не бил обявен в несъстоятелност. Ищецът сочи, че с решение от 30.10.2020г. по т.д.н. № 354/2018г. на ОС Бургас е обявен в несъстоятелност, с което е отпаднало основанието на ЧСИ да задържи горепосочената сума и същата е следвало да бъде разпределена от синдика в

производството по несъстоятелност. Ищецът изтъква, че в нарушение на закона ответната страна е издала постановление от 01.02.2021г., с което е разпределила и превела в полза на вискателя по изп. дело сумата от 3640 лв. – разноси по индивидуалното принудително изпълнение, както и сумата от 9507 лв. в своя ползва като дължими ѝ разноси по изпълнението. Смята, че незаконосъобразността на горепосоченото действие следва от обстоятелствата, че сумата в общ размер от 13 147 лв. е част от масата на несъстоятелността като принадлежаща на несъстоятелния търговец и не може да се разпределя от ЧСИ, че вискателят не е кредитор на несъстоятелността и че ответният съдебен изпълнител не може да удържа следващите му се по изп.дело разноси направо от получената при продажбата сума, а като кредитор на длъжника е следвало да предяви своето вземане на общо основание в производството по несъстоятелност. По изложените съображения ищецът отправя искане до съда да осъди ответникът да му заплати сумата от 13 147 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от негови незаконосъобразни действия, ведно със законната лихва от датата на исковата молба.

С отговора на исковата молба ответникът не оспорва фактическите твърдения на ищеца, че с постановление от 01.02.2021г., след като е констатирал, че е отпаднало основанието за задържане на получената при публичната продажба на ипотекираното имущество сума, е изплатил на вискателя по изп.дело № 150/2016г. сумата от 3640 лв. и е удържал за погасяване на своите разноси по изпълнението сумата от 9507 лв. с ДДС, като остатъка от продажната цена е превел на ищеца - сумата от 103 000 лв. и на ТД на НАП - сумата от 19 105, 97 лв. дължим ДДС. Ответникът смята, че гореописаните му действия не са незаконосъобразни, а в съответствие на закона, тъй като съгласно чл. 79 ГПК разноси по изпълнението са за сметка на длъжника. Възражава, че вискателя не е кредитор на несъстоятелността, поради което като ипотекарен кредитор може да получи по разпределението по чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ само суми съответстващи на ипотечното му вземане, но не и на направените от него разноси по индивидуалното изпълнение, за които има привилегировано вземане по чл. 136 ЗЗД. Ответникът възражава, че като съдебен изпълнител също не е кредитор с прието вземане в производството по несъстоятелност и че ако не бе удържал предварително дължимите му разноси по изп. дело, сумата съответстваща на техния размер би постъпила в масата по несъстоятелността и би послужила за удовлетворяване на кредиторите с приети вземания, без те реално да са направили разноси по осребряване имуществото на длъжника, което би ги обогатило неоснователно. Ответникът възражава, че отговаря за вреди от действията си както спрямо длъжника по изпълнението, така и спрямо вискателя и държавата и ако не бе им привела процесните суми би носила отговорност за причинените им вреди. Ответната страна възражава, че следващите ѝ се разноси по изпълнението за положения от нея труд не са привилегировани по ТЗ и тя никога не би получила

дължимата за тях сума, ако не ги бе удържала предварително и за нея би настъпила вреда. По изложените съображения ответникът смята, че описаните в исковата молба негови действия не са противоправни и липсва вреда за ищеца. С тези доводи моли за отхвърляне на иска с присъждане на разноски.

Третото лице – помагач на ответника – ЗК „Лев инс“ АД заема становище за неоснователност на иска и моли за отхвърлянето му.

Съдът, като прецени доказателства по делото и доводите на страните, намира за установено следното:

Между страните липсва спор по фактите, а и те се установяват от събраните по делото доказателства. Ищецът е ипотекарен длъжник, който е обезпечил чужд дълг с учредяване на договорна ипотека върху собствен имот, находящ се в гр. В. Търново. По молба на вискателя „***“ АД /купувач на обезпечения дълг/, въз основа на издадени по реда на чл. 418 ГПК изпълнителни листи от 12.11.2015г. и от 21.12.2015г., при ответното ЧСИ е образувано изп. дело № 150/2016г. за принудително събиране на обезпеченото вземане. В хода на изпълнителния процес ипотекирания имот е продаден на публична продажба за сумата от 134 251 лв. и след внасянето ѝ по специалната сметка на ЧСИ същият е възложен на обявения купувач с постановление за възлагане от 19.04.2017г., влязло в законна сила на 14.12.2017г. Преди разпределение на постъпилата от проданта сума, по т.д. № 354/2018г. на ОС Бургас е издадена обезпечителна заповед от 26.10.2018г., с която на основание чл. 629а ал. 1 т. 3 ТЗ е допуснато обезпечение на молбата за откриване на производство по несъстоятелност спрямо ищеца чрез „спиране на изпълнението“ по изп. дело № 150/2016г. по отношение на неговото имущество. Обезпечителната заповед е представена по изпълнителното дело на 09.11.2018г. и с разпореждане от същата дата ответникът е постановил спиране на изпълнението. С постановление от 31.12.2018г. същият е извършил разпределение на получената от публичната продажба сума, като в полза на вискателя е отредил сумата от 3640 лв. – разноски по изпълнението, а за себе си е отредил сумата от 1504, 50 лв. с ДДС – разноски по изпълнителното дело, както и сумата от 7711, 53 лв. с ДДС – такса по т. 26 от Тарифата. Съдебният изпълнител изрично е разпоредил сумите по разпределението да не се изплащат, поради спиране на изпълнението от съда. С решение № 97/25.03.2019г. по т.д. № 354/2018г. на ОС – Бургас е открито производство по несъстоятелност по отношение на ищцовото дружество, като обявената от съда начална дата на неплатежоспособност е 30.09.2018г. С молба от 03.04.2019г. ищецът, чрез синдика си, е уведомил ответното ЧСИ за открито производство по несъстоятелност и в тази връзка е изискал от него да спре изпълнителното производство и да му преведе принудително събраните суми по особената сметка на несъстоятелността. С последваща молба от 23.05.2019г. синдикът отново е отправил искане до ЧСИ за превеждане на събраните от него суми. С писмо от

04.06.2019г. ответникът е отказал да преведе постъпилата от публичната продан на ипотекирания имот сума, тъй като същата не е част от масата на несъстоятелността, доколкото е извършено разпределението ѝ преди датата на откриване на производството по несъстоятелност. Предвид постановения отказ ищецът е предявил срещу ответникът иск по чл. 55 ЗЗД да му заплати получената от проданта сума, който е отхвърлен с решение № 77/05.02.2020г. по гр.д. № 871/2019г. на ВТОС, потвърдено с решение № 100255/16.10.2020г. по в.гр.д. № 101/2020г. на ВТАС. В посочените съдебни актове е застъпено разбирането, че събраната сума е част от масата на несъстоятелността и че за съдебният изпълнител ще отпадне основаниято за задържането ѝ, когато синдикът започне да осребрява имуществото на длъжника по реда на чл. 710 ТЗ. С решение № 260098/30.10.2020г. по т.д. № 354/2018г. на ОС – Бургас ищецът е обявен в несъстоятелност, постановена е обща възбрана и заповор върху имуществото му, прекратени са правомощията на органите му и е постановено започване на осребряване на имуществото, включено в масата на несъстоятелността. Синдикът е депозирал този съдебен акт пред ЧСИ на 09.11.2020г. с искане за превеждане на събраната сума по особената му сметка. С постановление от 01.02.2021г. ответникът е разпоредил да се преведе по тази сметка сумата от 103 000 лв., да се изплатят на вискателя „***” АД направените от него в хода на индивидуалното принудително изпълнение разноси във връзка с продадения имот в размер на 3640 лв., както и да се изплатят на самия ЧСИ разноси по изпълнението спрямо ипотекирания имот в размер на 1505 лв. с ДДС, в размер на 290 лв. с ДДС за съобщаване на постановлението и за прекратяване на изпълнителното и в размер на 7712 лв. с ДДС – такса по т. 26 от Тарифата. Към постановлението от 01.02.2021г. ЧСИ е изготвил сметка – отчет от 08.02.2021г., в която детайлно са посочени конкретните действия, служещи за основание за начисляването на горепосочените разноси. Това постановление е обжалвано от ищеца по реда на чл. 463 ГПК, но жалбата му е оставена без уважение с решение № 238/09.06.2021г. по ч.гр.д. № 229/2021г. на ВТОС. На вискателя разпределената сума е преведена по банковата му сметка с преводно нареждане от 08.02.2021г., като липсва спор, че ответното ЧСИ е удържало за себе си общо сумата от 9507 лв. Не е спорно по делото, че вискателят по индивидуалното принудително изпълнение не е кредитор на несъстоятелността.

По делото са приложени и други писмени доказателства, които не се обсъждат от съда, тъй като не са относими и не са необходими за решаване на спора.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Успешното провеждане на иска по чл. 441 ГПК вр. чл. 74 ЗЧСИ вр. чл. 45 ЗЗД е предпоставено от пълно и главно установяване на всички елементи от общия фактически състав на деликтната отговорност – осъществено от ЧСИ процесуално

незаконосъобразно принудителното изпълнение, настъпването на имуществени вреди от него, причинната връзка между деянието и вредите, техния размер. По аргумент от чл. 154 ГПК тежестта на доказване на посочените елементи от състава на деликтната отговорност е на ищеца. В тази връзка последният следва да докаже пълно и главно твърденията си, че след обявяването му в несъстоятелност ответната страна е имала процесуално незаконосъобразно поведение, изразяващо се непредаване /непревеждане/ по особената сметка на синдика на сумата от 13 147 лв., представляваща част от получената при публичната продаж на ипотекирания имот цена, с което му е причинена вреда.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че по изп. дело № 150/2016г. по описа на ответното ЧСИ ищецът има процесуалното качество на длъжник в изпълнителното производство, тъй като принудителното изпълнение е насочено върху негов имот, който е дал за обезпечаване на чужд дълг с учредяване на ипотека /т. 2 от ТР № 4/2017г. на ОСГТК/. В тази връзка ищецът има същите права и задължения, като главния длъжник по изпълнението, поради което отговаря за разноските във връзка с принудителното изпълнение върху ипотекирания имот /арг. чл. 79 ал. 2 ГПК/. В хода на индивидуалното принудително изпълнение същият е продаден за сумата от 134 251 лв., която е постъпила по специалната сметка на ЧСИ по чл. 24 ЗЧСИ. Имотът е възложен на обявления за купувач с влязло в сила на 14.12.2017г. постановление за възлагане, с което е приключило индивидуалното принудително изпълнение по отношение на този изпълнителен способ /т. 2 от ТР № 3/2017г. по т.д. № 3/2015г. на ОСГТК/. Съгласно чл. 496 ал. 2 ГПК с влизане в сила на постановлението за възлагане е настъпил вещнопрехвърлителният ефект на публичната продаж. Получената при нея цена служи за удовлетворяване не само на предявеното за събиране вземане, но и на вземанията за разноски по изпълнението на вискателя и на съдебния изпълнител. До изплащането ѝ на правоимащите обаче, тази сума принадлежи на собственика на продадения имот /Решение № 144/17.06.2011г. по гр.д. № 151/2011г. на ВКС/. По аргумент от чл. 455 ал. 2 ГПК изплащането на събраната сума на кредиторите изисква влязло в сила разпределение. Преди ответното ЧСИ да извърши това разпределение /причините за това относно изхода на настоящия спор са ирелевантни/ срещу ипотекарния гарант е подадена молба по чл. 625 ТЗ за откриване на производство по несъстоятелност. В него сезираният съд е допуснал обезпечение на молбата чрез налагане на предварителната обезпечителна мярка по чл. 629а ал. 1 т. 3 ТЗ – „спиране на изпълнението” по изп. дело № 150/2016г. насочено срещу имуществото на длъжника. Допуснатото обезпечение има за цел да съхрани имуществените му права, за да бъде осигурена в най – пълна степен възможността за удовлетворяване на всичките му кредитори в производството по несъстоятелност, като привилегиите, които някой от тях има, запазват своето действие. Към момента на допускане на обезпечението /26.10.2018г./ по процесното изпълнително дело,

принадлежаща към имуществото на длъжника се явява постъпилата по специалната сметка на ЧСИ цена на ипотекирания имот. Запазването ѝ в патримониума на длъжника с наложеното обезпечение има за последица включването ѝ в масата по несъстоятелността след постановяване на решението по чл. 630 ал. 1 ТЗ, чието действие заменя действието на обезпечението, съгласно чл. 629а ал. 9 ТЗ. След този момент независимо дали събраната в хода на индивидуалното принудително изпълнение сума е преведена по сметка на длъжника или все още се намира по специалната сметка на ЧСИ тя е част от длъжниковото имущество по чл. 614 ТЗ и подлежи на разпределение в универсалното принудително изпълнение, а не в производството по индивидуалното изпълнение. В тази връзка нито при действието на предварителната обезпечителна мярка по чл. 629а ал. 1 т. 3 ТЗ, нито след откриване на производството по несъстоятелност ответният ЧСИ има право да продължи висящото пред него принудително изпълнение като извърши разпределение на постъпилите и намиращите се по сметката му по чл. 24 ЗЧСИ суми. На още по – силно основание, след обявяване на длъжника в несъстоятелност, съдебният изпълнител няма право въз основа на това разпределение фактически да изплаща на вискателя и да удържа за себе си каквато и да е част от събраната сума, дори за вземанията им за разноси по изпълнението. Доколкото тази сума е включена в масата на несъстоятелността, с нея може да се разпорежда единствено и само синдикът на несъстоятелния търговец. По тези съображения действията на ответника от 08.02.2021 по разпореждане със сумата от 13 147 лв., като част от получената при публичната продан цена на ипотекирания имот се явяват извършени при липса на компетентност и в нарушения на разпоредбите на чл. 638 ал. 2 ТЗ и на чл. 658 ал. 1 т. 8 вр. чл. 711 ал. 1 т. 5 ТЗ, поради което са незаконосъобразни. Тяхната правомерност не може да бъде обоснована с наведените от ответното ЧСИ възражения основани на отговорността за разноските по чл. 79 ГПК и на различния ред на привилегиите в индивидуалното и универсалното принудително изпълнение. Това са възражения по целесъобразност и не държат сметка на универсалния характер на производството по несъстоятелност, което изключва приложението на индивидуалното принудително изпълнение по ГПК. С доводи, че вземанията на вискателя и на съдебния изпълнител не се ползват с привилегия в производството по несъстоятелност и че същите не биха се удовлетворили, ако не бяха удържани в рамките на изп. дело № 150/2016г. не може да бъде преодолян реда и условията за разпределение на осребреното имущество чл. 722 ТЗ. При открито производство по несъстоятелност относно разпределението на осребреното имущество важат особените за това правила и удовлетворяването на кредиторите следва да се извърши по тях, а не по реда на привилегиите важим при индивидуалното принудително изпълнение. Процедирайки по установения по делото начин ответният ЧСИ е действал извън своята компетентност и е иззел правомощията на синдика на несъстоятелния търговец, поради което е предприел процесуално незаконосъобразно

поведение, като се е разпоредил с част от масата на несъстоятелността.

Освен противоправно, поведението на ответния ЧСИ по директно удържане на сумата от 9507 лв. от наличните по специалната му сметка по чл. 24 ЗЧСИ средства на несъстоятелния длъжник, е и увреждащо последния. Безспорно съдебният изпълнител има качеството на кредитор на вземане за разноси във връзка с принудителното изпълнение върху ипотекирания имот по изп. дело № 150/2016г. по неговия опис. Касае е се за частно парично вземане, което следва да бъде удовлетворено от несъстоятелния търговец в качеството му на ипотекарен гарант, доколкото същият има задълженията на длъжник по изпълнението. Това вземане е определено по основание и размер с акт за разпределение от 31.12.2018г., който представлява „постановление за разноси” по см. на чл. 435 ал. 2 ГПК, тъй като в него се съдържа произнасяне по този въпрос /т. 2 от ТР № 3/2015г. на ОСГТК/. Този акт за разпределение, в частта за разносните представлява пряко изпълнително основание и безспорно определя, че на ответното ЧСИ му се следва общо сумата от 9507 лв., в която са включени възнаграждението му по т. 26 ТТРЗЧСИ и реално сторените разноси по изпълнението. С издаването му съдебният изпълнител се легитимира като кредитор на изискуемо вземане, но при спряно към него момент индивидуално изпълнение и впоследствие открито производство по несъстоятелност /арг. чл. 629а ал. 9 вр. чл. 630 ал. 1 ТЗ/, същият не може да се удовлетвори от наличната по специалната му сметка сума, като директно удържи дължимия му размер, тъй като по изложените вече съображения тя е част от масата на несъстоятелността. Ответникът е следвало да предяви вземането си пред съда по несъстоятелността по реда и в сроковете по чл. 685 респ. чл. 688 ТЗ, за да получи плащане по реда на чл. 722 ал. 1 ТЗ. По делото е безспорно, че вземането му за разноси по изпълнението не е предявено и прието от синдика, поради което се явява погасено в съответствие с чл. 739 ал. 1 ТЗ. След като вземането не съществува действията на съдебният изпълнител след 01.02.2021г. по директно удържане на сумата от общо 9507 лв. от получената цена на ипотекирания имот се явяват увреждащи спрямо длъжниковото имущество по чл. 614 ТЗ, тъй като го намаляват с този размер. Ако не бе извършено това удържане, ищеца не би обеднял с тази сума, поради което е налице и изискуемата по закон причинна връзка между противоправното поведение и вредоносния резултат. Дори да се приеме, че вземането на ответника за разноси по изп. дело № 150/2016г. е възникнало след откриване на производството по несъстоятелност /чл. 688 ал. 3 ТЗ/ и не е погасено по силата на закона към 01.02.2021г., то действията му по директно удържане на сумата от 9507 лв. отново имат вредоносен характер, тъй като към нея датата същият не е кредитор на масата на несъстоятелността. Върху тази сума несъстоятелния търговец има имуществени права в пълен размер и с получаването ѝ от ЧСИ тя излиза от масата на несъстоятелността, като по този начин я накърнява. За удовлетворяване на вземането си за разноси последният е следвало да го предяви на общо основание по реда на ТЗ и

да придобие качеството на кредитор на несъстоятелността. Доколкото обаче задължението за разноси по изпълнението към ЧСИ не е част от последната, погасяването му със средства от осребреното имущество на длъжника има характера на имуществена вреда, под формата на претърпяна загуба.

Макар и процесуално незаконосъобразно, поведението на ответника по разпореждане със сумата от 3640 лв. като част от масата на несъстоятелността и превеждането ѝ в полза на вискателя по изпълнителното дело, не е вредоносно по своя характер. Вискателят има качеството на ипотекарен кредитор, тъй като ищецът е учредил в негова ползва ипотека за обезпечаване на чужд дълг. Съгласно нормата на чл. 173 ал. 1 ЗЗД като такъв същият има право да се удовлетвори с предпочитание пред останалите кредитори от цената на ипотекирания имот при продажбата му по реда на принудителното изпълнение. Идентично положение има ипотекарния кредитор и в универсалното принудително изпълнение, видно от разпоредбите на чл. 717н ТЗ. Последните задължават синдика при продажбата на длъжниково имущество, ипотекирано за обезпечаване на чужд дълг да уведоми обезпечения кредитор и да задели получените от продажбата на ипотекираното имущество суми, за което да изготви отделна сметка за разпределение. Припадащата се на обезпечения кредитор сума му се предава след като удостовери изискуемостта на обезпеченото вземане и се изплаща с първа по ред привилегия съгласно чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ. В общия случай, когато осребряването на ипотекирания имот се извършва от синдика в производството по несъстоятелност, разноските са за сметка на лицата по чиято инициатива то е започнало /чл. 629б ТЗ/, а не са за ипотекарния кредитор, който по правило няма вземане спрямо несъстоятелния длъжник. В този случай при продажбата на ипотекирания имот, обезпечения кредитор следва да получи само тази част от цената, за която разполага с изпълнителен титул. Понастоящем обаче дадения за обезпечение на чужд дълг имот на ищеца е продаден на публична продажба, която по ефект и последици се приравнява на продажба при осребряване на масата на несъстоятелността по чл. 717н ал. 2 ТЗ. Безспорно за осъществяване на индивидуалното принудително изпълнение спрямо имота на ищеца вискателят е сторил разноси в размер на 3640 лв. За това вземане е налице акт на съдебния изпълнител, което го определя по основание и размер и сочи на неговата изискуемост. Съгласно чл. 174 ЗЗД, ипотека за обезпечаване не само главното вземане на кредитора, но и вземането му за разноси по изпълнението. Следователно в настоящата хипотеза разноските по изпълнението са част от обезпеченото вземане на ипотекарния кредитор, което следва да бъде удовлетворено от получената при продажбата сума. По разпореждане на чл. 717н ТЗ синдикът е служебно задължен да включи това вземане в изготвената от него отделна сметка за разпределение и да запази съответната част от получената при реализацията на обезпечението сума за погасяването му. В тази връзка, противно на становището на ответника, вискателят има противопоставимо на масата на несъстоятелността вземане

за разноси във връзка с принудителното изпълнение върху ипотекирания в негова полза имот. Същият има право на предпочитателно удовлетворяване на обезпечените си вземания от цената на продадения имот, пред кредиторите на несъстоятелността /арг. чл. 722 ал. 1 т.1 ТЗ/. Следователно макар и да е действал противоправно ЧСИ не е увредил масата на несъстоятелността и не е накърнил кредиторите на длъжника с превеждане на сумата от 3640 лв. в полза на вискателя по изп. дело № 150/2016г. Предвид на това, доколкото липсва вреда за ищеца не може да бъде реализирана деликтната отговорност на ответника относно изплатена в полза на вискателя сума в размер на 3640 лв.

Мотивиран от изложеното настоящият състав на ВТРС намира, че предявения иск по чл. 441 ГПК вр. чл. 74 ЗЧСИ вр. чл. 45 ЗЗД следва да се уважи до размера на сумата от 9507 лв., доколкото по отношение на този размер се доказва пълно и главно всеки един от кумулативно присъщите елементи на деликтната отговорност на ответния съдебен изпълнител. За горницата над тази сума до пълния предявен размер от 13 147 лв. или за сумата от 3640 лв. иска подлежи на отхвърляне, поради липсата на увреждане.

При този изхода на делото и на основание чл. 78 ал. 3 ГПК ответникът има право на разноси за адвокатско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от иска. В тази връзка в негова полза, при платено възнаграждение за един адвокат от 1500 лв. следва да се присъди сумата от 415, 30 лв. По аргумент от чл. 78 ал. 6 ГПК вр. чл. 620 ал. 5 ТЗ ответникът следва да заплати държавна такса върху уважение размер на иска от 380, 28 лв. Ищецът има право на разноси в съответствие с чл. 78 ал. 1 ГПК, но нито е поискал присъждането им, нито е доказал извършването на такива.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Ч.Г. Г., с рег. № *** на КЧСИ, с район на действие ОС – В. Търново и адрес на кантората гр. *** ДА ЗАПЛАТИ на „ЕВРОКАПИТАЛ – БЪЛГАРИЯ” ЕАД /в несъстоятелност/, ЕИК: 130487974, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Александровска” № 21 ет. Е, представлявано от синдика Н.А. Г., на основание чл. 441 ГПК вр. 74 ЗЧСИ вр. чл. 45 ЗЗД, СУМАТА от 9507 лв. /девет хиляди петстотин и седем лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в незаконосъобразно удържани разноси от ЧСИ по изпълнителното дело № 150/2016г. по неговия опис, включително такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на делото – 23.07.2021г. до окончателно ѝ изплащане, КАТО ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над уважения размер от 9507 лв. до пълния предявен размер от 13 147 лв. или за сумата от 3640 лв., представляваща преведени в полза на вискателя по изпълнителното дело № 150/2016г. разноси по

изпълнението във връзка с продажбата на ипотекирания имот, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Ч.Г. Г., с рег. № *** на КЧСИ, с район на действие ОС – В. Търново и адрес на кантората гр. *** ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВТРС СУМАТА от 380, 28 лв. /триста и осемдесет лева и 28 стотинки/, представляваща държавна такса върху уважения размер на иска.

ОСЪЖДА „ЕВРОКАПИТАЛ – БЪЛГАРИЯ” ЕАД /в несъстоятелност/, ЕИК: 130487974, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Александровска” № 21 ет. Е ДА ЗАПЛАТИ на Ч.Г. Г., с рег. № *** на КЧСИ, с район на действие ОС – В. Търново и адрес на кантората гр. *** СУМАТА от 415, 30 лв. /четиристотин и петнадесет лева и 30 стотинки/, представляваща разноски по изпълнението.

На основание чл. 236 ал. 1 т. 7 ГПК банковата сметка, по която да се преведе присъдената сума е с IBAN:BG32BUIN95611800628878 в „Алианц Банк България” АД

Решението е постановено при участието на ЗК „Лев инс” АД като трето лице помагач на страната на ответника.

Решението подлежи на обжалване, пред Великотърновския окръжен съд, в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____